

Het Wonderverbond op Texel

Colofon

ISBN: 978 94 6365 265 0

1e druk 2020

© 2020, Bob Schat

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het Wonderverbond op Texel

Bob Schat

Inhoud

Klif	7
Ver gezicht	12
Bioluminescentie	14
Sanne	21
Kennismaking	37
Hoge Berg	50
Alarm	67
De Schans	83
Strand	110
Plannen op niveau	127
Het Vierkante Stuk	147
Zagen	154
Vliegerfeest	160
Laagwater	174
Zandkasteel	183
Driemaster	196
Het Wonderverbond	205
't Geheim	221
Afscheid	246
Naschrift	257
De routes	259
De wandeling over de Hoge Berg	259
De fietstocht naar Paal 9 bij Den Hoorn	262
De wandeling naar Het geheim	267

Klif

Achter hem is er ruzie over een houten blokje, maar hij hoort het niet. Er is alleen het bewegende gele verfspoor op het papier. Snel haalt hij het kwastje over het kuipje rode verf dat eerst zelf oranje kleurt en dan pas zijn kleurstof afgeeft. Achter hem wordt gekrijst, een van de twee ruziemaakkers heeft zich het blokje met een gemene ruk toegeëigend. Hij zet de roodnatte haren in de bovenkant van het geel. Vlamme meanders ontstaan op het grensvlak. Het rood, het geel en de beweging van hun vermengen zijn nu zijn wereld.

‘Wat ben jij nu aan het doen?’

Hij schrikt naar de werkelijkheid. ‘Kijk, juf, ik heb vuur geverfd!’

‘Wat een geknoei. Dit zullen we maar snel wegdoen. Geef die verf maar gauw hier, dan krijg je een kleurplaat en potloden. En netjes binnen de lijntjes kleuren, hoor!’

Het dorp bestaat uit twee delen, het oudste deel ligt onderaan een klif gevormd door ijs en water. Ijstijdijns liet hier een berg zand, keien en leem achter en zeewater perste zich er rond de middeleeuwen langs en nam mee wat het ervan te pakken kreeg. De huizen staan een eindje voor de steilte, de tuinen lopen schuin omhoog en eindigen bij het fiets- en wandelpad dat langs de rand van de hoogte loopt.

Roburt trekt met kracht de poortdeur achter zich dicht. Het lijkt symbolisch, zijn oude leven als projectleider ligt nu definitief achter hem. Voor hem ligt het vrije leven op dit eiland. Ruimte, rust en natuur, en natuurlijk hun achtertuin, die zo langzamerhand wordt zoals hij in gedachten

had. Tevreden kijkt hij naar de forsytia, de rode ribes en de rozen. Struiken die door de bewoners vóór hen verwaarloosd waren, maar nu door zorgvuldig snoeiwerk weer vorm beginnen te krijgen.

‘Heb je echt álles weggegooid?’ vraagt Yvonne, die het huis uitkomt met een boek en een glas thee, op weg naar haar plekje in de zon. ‘Ook al die diploma’s, certificaten en agenda’s?’

‘Ja, en alle ordners en losse papieren. Ik heb het allemaal niet meer nodig. Het was een prima baan, hoor, zeker in het begin, maar nu is het tijd voor iets nieuws.’

Even heeft Roburt de mappen en papieren weer voor ogen die hij zonet in de container kieperde en aan het kleurige rapport dat hij nog even in zijn handen had. Een assessment dat zijn projectleiderscapaciteiten roemde, maar “ruimte voor verbetering” zag bij zijn vaardigheden om zich met mensen te verbinden. Alsof het om een baan in het maatschappelijk werk ging, hij kan er nog kwaad over worden. Gelukkig is hij voortaan van dat soort onzin af. Niemand wist immers beter dan hij hoe je een team moest leiden. Hij, onbetwist de beste projectmanager van het Amerikaanse elektronica-concern. Hij zorgde ervoor dat de ontwikkelaars op tijd en binnen budget resultaten bereikten, hij had er een neus voor om de juiste mensen te selecteren, hij stelde het uitstekende projectplan op en hij zorgde ervoor dat het team focus hield.

De *three line graph* waarin hij de verstreken tijd, de behaalde resultaten en de gemaakte kosten tegen elkaar afzette, was het fundament onder zijn werkzame leven, onder zijn hele leven misschien wel. Hij regelde het allerbeste team en van zwakke broeders en zusters werd snel afscheid genomen. De opdrachtgever betaalt tenslotte niet voor het bespreken van de puberproblemen van zoon of dochter of voor het uit-

wisselen van ervaringen bij de bouw van een konijnenhok. Roburt sprak de voortgang en de kwaliteit af en altijd had zijn team zich daaraan gehouden.

Hád, want er kwam onverwacht en op een gemene manier een einde aan zijn mooie carrière. Eerst werd zonder overleg zijn budget gekort en verdwenen de beste mensen uit zijn team. Toen werd de deadline vervroegd, omdat het topmanagement had ontdekt dat een Chinese concurrent al verder was met vergelijkbaar product. En op het moment dat door hun ingrijpen alles in de soep liep, zetten ze een interim naast hem neer. Die keek in twee maanden alles van hem af en mikte hem er toen uit. Einde dienstverband.

‘Wat sta je daar nog te staan?’ roept zijn vrouw Yvonne vanuit haar tuinstoel naar beneden. ‘Toch spijt?’

‘Nee hoor, blij,’ roept hij terug, ‘bevrijd.’

‘Dan is het maar goed dat we al die werkspullen van je hebben ingepakt, meeverhuisd en hier bijna een jaar opgeslagen hebben gehouden in de schuur,’ zegt ze plagend. ‘Weggooien vóórdát we verhuisden had je vast niet hetzelfde gevoel gegeven.’

Roburt probeert iets te bedenken om mee terug te plagen, maar dat lukt niet. Ook omdat het eigenlijk gewoon wáár is wat Yvonne zegt. Eigenlijk heeft hij nu pas geaccepteerd dat hij zijn baan definitief kwijt is en dat hij in een nieuwe fase van zijn leven is beland.

Met de afkoopsom konden ze dit huis kopen. Ze hadden er veel aan moeten doen, maar het was het waard. Een huis op Texel, aan de voet van de Hoornder heuvel. Je hoeft de tuin maar uit te lopen of je hebt uitzicht over ruim vijf kilometer eiland. Je ziet de duinen, de bosrand, de kerktorens

van Den Burg en 's nachts de lichten van twee vuurtorens. Wandelaars en fietsers op het weggetje over de klif stoppen hier voor het uitzicht en het opmerkelijke hoogteverschil. Ze wonen op een prachtige plek.

Met een plezierig ongeduld kijkt Roburt naar zijn tuin. Nu het huis vrijwel klaar is en ook de laatste verhuisdozen zijn uitgepakt zal hij daar eindelijk echt tijd voor hebben, net als voor zoveel andere dingen. Nu ze hier wonen, ontdekt hij kanten van zichzelf waarvan hij niet eens wist dat hij ze had. Hij leest het ene boek na het andere, vooral over het eiland, hij verdiept zich in de natuur, het landschap en de bewoners en hij fietst naar beschreven plekken om die met eigen ogen te zien.

Hij onderbreekt zijn overdenkingen en loopt naar binnen. Misschien wil hij zich wel aansluiten bij de mensen die hier op Texel excursies begeleiden. Het lijkt hem wel wat om groepen mee te nemen en te vertellen over de planten, de dieren en het landschap, net zoals Peter dat doet, de zingende boswachter. Peter, die hij tegenkwam toen hij, alweer een tijd terug, rondliep bij De Geul, kijkend naar lepelaars een aalscholvers. Peter was er in werktijd, Roburt in afwachting van zijn vertrekregeling. Ze liepen door het gebied en spraken over de planten en de vogels, of eigenlijk sprak Peter en luisterde hij.

Later ontmoetten ze elkaar weer, omdat Roburt meeging met een excursie door de Bleekersvallei en Peter de gids bleek te zijn die de groep ging vertellen over paraboolduinen en het graven van de Moksloot. Maar Roburt leerde hem wat later pas echt kennen toen bleek dat hij de enige deelnemer was die in de striemende regen naar De Slufter was gekomen voor een andere excursie onder Peters leiding. Toen na een kwartier extra wachten duidelijk was dat er niet meer men-

sen zouden komen, liepen ze samen de Sluftertrap op. Boven op de Zanddijk keken ze een paar minuten met halfdichte ogen tegen de dichte regen en de snoeiharde wind in naar De Slufter en vervolgens gingen ze die lange trap aan dezelfde kant weer af. De rest van de middag hadden ze zitten praten in een hoekje van het restaurant daar beneden; droog, warm en met ruim voldoende Skuumkoppe. Peter vertelde over het ontstaan van Texel en over de invloeden die het maakten tot het mooie eiland dat het nu is. Later in de middag vertelde hij ook over zijn eigen leven en bij het afscheid, buiten, begon hij plotseling met een mooie volle stem te zingen. Een lied van Miel Cools, zei hij, toen hij na het tweede couplet stopte en een einde maakte aan de worsteling tussen gêne en solidariteit waarin hij Roburt had verwickeld.

Sindsdien is hij “Peter de zingende boswachter”, door hem kijkt Roburt op een andere manier naar zijn omgeving. Hij geniet nog meer van wat hij ziet en komt vaker buiten dan ooit eerder in zijn leven.

Hij loopt naar binnen en start zijn laptop op. Op zijn strak ingedeelde bureaublad klikt hij op het mapje *Werk*. Als hij alle mappen in de onderverdeling ziet, typt hij control-A, *Selecteer alles* en klikt dan op *Verwijderen*. Tenslotte leegt hij de prullenbak en verwijdert hij ook de snelkoppeling. Dan klapt hij de laptop dicht en loopt naar buiten, naar Yvonne in de tuin.

Ver gezicht

Het is zaterdagochtend, de zon schijnt en Roburt loopt op z'n gemak met zijn eerste beker koffie de tuin in. Hij kijkt met voldoening naar het pas gemaaide gras, de strak geknipte heg en de gesnoeide rozen. Gisteren heeft hij van de ochtend tot laat in de avond in de tuin gewerkt en het resultaat is te zien. Te voelen ook trouwens, want zijn spieren doen nog pijn van al dat werk.

Hij wil net gaan zitten, als zijn aandacht getrokken wordt door het gezicht van een meisje op het pad, verlicht door de nog lage zon. Ze staat schuin achter de struiken en kijkt eventjes naar beneden, hun tuin in. Dan draait ze zich om naar het uitzicht. Ze heeft een rood jasje aan en draagt een rugzak.

Het beeld raakt hem: de heldere frisse ochtendlucht, de lichtblauwe hemel en die gestalte schuin boven hem die iets kwetsbaars heeft. Dan ziet hij bij de rozen, een paar meter voor haar, zijn snoeischaar liggen. Blijkbaar heeft hij het ding over het hoofd gezien toen hij zo laat stopte. Hij loopt zachtjes naar boven om het gereedschap op te halen.

Zodra hij een beetje in haar buurt komt, zegt hij vriendelijk goedemorgen. Er volgt geen antwoord, maar ze maakt wel een armbeweging die een groet zou kunnen zijn.

Terwijl hij de schaar opraaft, draait ze zich om. 'Woont u hier al uw hele leven?'

Ze is eerder een jonge vrouw dan een meisje en hij komt in de verleiding om haar een mooi verhaal te vertellen: dat zijn voorouders hier al woonden, hoe ze in het verre verleden hun brood verdienden met het loodsen van schepen, hoe ze later overstapten op landbouw en schapenhouderij en hoe hij

nu dit familiebezit beheert. Maar hij vertelt toch gewoon de waarheid.

‘Nee hoor, we wonen hier net een jaar, maar we kwamen wel vaker naar Texel op vakanties. Wat een geweldige plek, hè?’

‘Sommige plekken hebben dat,’ ze lijkt wat afwezig en praat meer tegen zichzelf dan tegen hem. ‘In een bos, bij een bron of een klooster. Hier had ik het niet verwacht. Een fijne dag!’

Ze draait zich om waardoor hij het merk op haar rugzak te zien krijgt, Lowe Alpine. Ze loopt verder in de richting van het dorp en verdwijnt uit zicht.

Bioluminescentie

Er volgen twee dagen met veel zon en nauwelijks wind. Als Yvonne niet weg hoeft voor haar werk fietsen ze naar het strand om te zwemmen en liggend in het zand te lezen en te zonnen. 's Avonds is het koeler en dan wandelen ze een eindje of maken een fietstocht. Vakantie, maar dan vanuit eigen huis.

Op maandagavond lijkt er een einde te komen aan het mooie weer. De atmosfeer wordt drukkend en er wordt gewaarschuwd voor onweersbuien. Het loopt al tegen middernacht als Roburt het idee krijgt om naar het strand te fietsen en te kijken of de zee licht geeft. Yvonne wil niet mee, ze is verdiept in haar boek en geniet van het thuis-zijn. Hij besluit om dan maar alleen te gaan en pakt zijn fiets. In het westen is de lucht nog niet volledig donker, maar áls er sprake is van bioluminescentie dan is dat nu vast al te zien.

Bij het strand ziet hij dat er voor dit late tijdstip veel auto's en fietsen staan, het lijkt erop dat meer mensen hetzelfde idee hadden. Die mensen zelf ziet hij niet, want behalve wat flauw licht in het strandpaviljoen is het nu echt donker. Rustig loopt hij vanaf de duinovergang naar de zee, het eerste stuk over betonplaten maar al snel door het mulle zand. Hij aarzelt even, maar doet dan zijn sandalen uit zodat hij het nog warme zand aan zijn voeten kan voelen.

De overgang van strand naar zee is nauwelijks te zien, maar af en toe licht daar een smalle witte schuimrand op. Het water spiegelt een verre lichtboei. Hij loopt langs de waterlijn, soms voelt hij water over zijn voeten en een enkele keer trapt hij pijnlijk op de rand van een schelp.

Geleidelijk wennen zijn ogen beter aan het donker en kan hij de schelpen ontwijken. Het is steeds duidelijker dat de zee inderdaad fluoresceert; nog niet sterk genoeg om zijn voetstappen op te laten oplichten, maar bij de zandbank zo'n dertig meter in zee zijn de brekende golven er goed door te zien.

De nacht en de zee doen iets met Roburt, dit kent hij niet van zichzelf. Zijn gedachten lijken meteen uit te doven zodra ze opkomen. Hij voelt, hoort, ziet en ruikt, verder niets. Hij is alleen, meer op zichzelf dan ooit tevoren en tegelijk ook deel van de zee, de donkere hemel, het warme strand en de zwoele windvlagen die nu opkomen.

Hij moet altijd iets overwinnen voor hij de zee durft in te gaan, want het water waar hij zijn lijf aan toevertrouwt staat immers in verbinding met alle zeeën van de wereld. Zijn fantasieën over de dieren, planten en tussenvormen die in en rond al dat water leven en sterven, vormen een drempel waar hij zich altijd even overheen moet zetten, een beklemmend gevoel op de grens van land en water, dat overgaat in rust en plezier wanneer hij maar eenmaal zwemt.

Nu trekt hij zonder nadenken zijn kleren uit en legt ze boven op het overblijfsel van een zandkasteel. In harmonie met alles om hem heen loopt Roburt tot zijn knieën de zee in. Het water omhult hem en nodigt uit tot meer. Langzaam laat hij zich zakken tot hij drijft, op zijn rug, met zijn handen op de ondiepe zandbodem. Met zijn voeten maakt hij zachte trappende bewegingen en laat zo het schuim oplichten. Hij gaat op in het spel van licht en donker dat ontstaat uit de golvingen van het zeewater en de bewegingen van hemzelf en gedurende een korte tijd houdt alles eromheen op te bestaan.

Dan gaat hij staan, de brekende golven zijn nu veel beter zichtbaar en het water geeft een zwak, blauwachtig licht rond zijn benen. Als in een sprookje loopt hij verder, het water tot zijn heupen, dunne lichtsporen om hem heen.

Een paar meter verder ziet hij een gestalte. Een zittende figuur, donker tegen een iets minder donkere achtergrond. De man lijkt in gedachten verzonken naar de lichtende zee te kijken. Ongetwijfeld ziet hij hem ook, en op dezelfde manier, als silhouet. Roburt voelt zich op geen enkele manier betrap of bedreigd. Het is alsof ook de man verderop, samen met de zee, de golven en de warme lucht, één geheel met hem vormt. Hij voelt zich met alles verbonden, ook met die man daar, al heeft hij geen idee wie hij is.

Roburt keert om en zwemdrijft terug in de richting van het zandkasteel. Daar trekt hij zijn kleren aan, hij droogt onderweg wel op. Hoger op het strand beweegt een schaduw langs de flauwe verlichting in het strandpaviljoen. Een smalle figuur en aan de manier van lopen te zien waarschijnlijk een vrouw. Misschien was zij degene die op het strand zat. Waarom had hij eigenlijk aangenomen dat het een man was?

Over het dalende en stijgende fietspad rijdt Roburt door het donkere duingebied terug. Voorbij 't Vlak ziet hij iets bewegen, een eindje verder op het fietspad. Als hij dichterbij is, ziet hij iemand die gehurkt een rechtopstaande fiets vasthoudt. Het licht van zijn voorlamp beschijnt een vrouw die bezig is bij het achterwiel. Hij stapt af en richt de smalle lichtbundel op haar fiets.

‘Problemen?’

‘Iets met de ketting,’ zegt ze kort, ‘maar het lukt me wel. Bedankt!’

Door de koele en besliste manier waarop ze het zegt, is hij al bijna opgestapt en verder op weg naar huis, maar hij wil haar zo toch niet achterlaten. Hoewel het hier beslist niet onveilig is, wil hij haar 't liefst weer op weg helpen, vooral vanwege de rust in zijn eigen gedachten.

'Ik kan op zijn minst voor wat licht zorgen,' zegt hij en hij zet zijn fiets op de standaard en richt zijn lamp op zo'n manier dat die haar werkterrein beschijnt.

'Wilt u mijn fiets dan ook even vasthouden? Met twee handen lukt het me vast beter.'

Hij neemt de fiets van haar over en ziet hoe ze met haar beide handen iets bij de naaf van het achterwiel te pakken probeert te krijgen.

'Ik kan er zo niet bij,' zegt ze na een poosje zo bezig te zijn geweest en ze gaat rechtop staan. 'Er zit iets tussen en ik krijg het niet te pakken.'

'Mag ik het eens proberen?' en voordat ze kan protesteren zet hij haar fiets op zijn kop, op stuur en zadel. Een stoffen Texeltas valt hierdoor op de grond. De fiets is oud: verlichting met dynamo, een ouderwetse handrem en slappe snelbinders. Die blijken de oorzaak van het probleem te zijn, want een snelbinder heeft zich in de achternaaf vast gewikkeld.

'Je snelbinder zit in het wiel.'

Geen reactie.

Roburt probeert de situatie terug te draaien door de trap-pers tegen de rijrichting in te bewegen, wat niet lukt omdat de fiets een terugtraprem heeft. Dan draait hij alleen het achterwiel terug, terwijl hij hard aan het eindje snelbinder trekt. Er komt een klein beetje beweging in. Ondertussen heeft de vrouw haar tas opgeraapt en achter zijn rug rom-melt ze er wat in.

De stilte tussen hen wordt ongemakkelijk, het moment voor openingszinnen is allang voorbij. Was je op het strand? Ben je hier op vakantie? Kampeer je in de buurt? Hij krijgt het niet over zijn lippen, maar kan zich gelukkig op de reparatie richten.

‘U was het, zonet in zee, hè?’ hoort hij dan, achter zich.

‘Ja. Het was prachtig.’ Hij merkt hoe moeilijk het is om onder woorden te brengen wat hij daar voelde en schakelt over op een neutraler onderwerp. ‘Heb je geen zaklamp-app op je telefoon?’ vraagt hij haar.

‘Nee, ik heb bewust een telefoon gekocht die alleen kan bellen.’

Roburt denkt na over dat antwoord, maar voor hij een vervolgvraag kan stellen voelt hij het restje snelbinder tussen zijn vingers doorglippen, glad en vuil geworden van kettingvet dat nu ook op zijn handen zit.

‘Dat kan ik zelf ook,’ zegt ze, ‘laat mij maar.’

‘Wacht nog heel even,’ mompelt hij, terwijl er weer een klein stukje loskomt.

Hij kan nu het stukje snelbinder om zijn vinger wikkelen en zo meer kracht zetten. Tegelijkertijd draait hij met zijn andere hand het achterwiel langzaam terug. Met horten en stoten ontwikkelt de naaf zich van de snelbinder, maar bij elke spaak moet Roburt extra kracht zetten. Dan is het achterwiel vrij.

‘Hij is al los,’ zegt hij met ingehouden trots.

‘Fijn, dat was me misschien toch niet gelukt.’

Hij zet de fiets weer overeind en ze neemt die snel over. Hij legt een knoop in de snelbinders, zodat ze zich niet opnieuw vastdraaien.

‘Je moet die tas misschien maar even aan je stuur houden.’ Voor het eerst kijkt hij goed naar haar en in het beperkte licht denkt hij haar gezicht en lange zwarte haar te herkennen.

‘Was jij het die van de week ’s ochtends bij ons naar het uitzicht stond te kijken?’ vraagt hij, opzettelijk details gevend zodat ze niet denkt dat hij probeert om haar te versieren.

‘Ja,’ zegt ze, ‘en u was de man in de tuin. Bedankt voor de hulp.’

Ze stapt snel op en fietst weg, de tas aan haar stuur, de dynamo zacht jankend, de ketting krakend, een steeds kleiner wordend, flakkerend rood lichtje dat al snel over het slingerende, dalende en klimmende fietspad verdwijnt.

Roburts fietscomputer vertelt hem dat de reparatie hooguit tien minuten geduurd kan hebben, tien minuten waarin er geen fietser of auto langsgekomen is. Het leek een andere werkelijkheid, want nu komen verschillende auto’s aanrijden vanaf de strandopgang. Ze zetten de weg en de omgeving in een fel licht, lang voordat ze bij hem zijn. Even kijkt hij, tegen het licht in, hoeveel er nog volgen en daarbij ziet hij in de berm achter zich een lichtgekleurd hoekig voorwerp liggen. Terwijl de auto’s in een bel van licht verder rijden, loopt hij met zijn fiets achteruit en bukt zich om, met een hand aan zijn fiets, het voorwerp te bekijken. Het is een stoffen tasje, op het eerste gezicht van het soort dat het meisje bij zich had. Hij raapt het op en bevoelt de inhoud. In het tasje zit iets stevigs, plats en hoekigs, een boekje of zo. Roburt bedenkt wat hij moet doen. Het meisje zal hij voor de kruising niet meer inhalen en hij weet niet welke kant ze daarna op zal gaan. Bovendien is deze tas misschien niet eens van haar. Hij steekt zijn hand in de tas en haalt de inhoud eruit. Het bleke fietslicht beschijnt een boekje, gebonden in een dikke en zacht aanvoelende omslag met glimmende versiering. Hij slaat het open. De eerste bladzijde is leeg. Op de bladzijden erna staan aantekeningen, onordelijk door elkaar. Op een

van de bladzijden lijkt een rijtje namen te staan. Hij ontcijfert “Ruud” of “Sjoerd”, “Margie”, “Gerda” en iets als “Thais”. Er staan cijferreeksen bij, waarschijnlijk telefoonnummers. Maar nergens 06 en het is onduidelijk welk nummer bij welke naam hoort. Dan komt hij bij een bladzijde waarop een vijfhoek is getekend met daarbinnen de woorden *doel*, *middel* en *effect* en, dik geschreven en er schuin overheen, *doen*. Met drie uitroeptekens.

Op een volgende bladzijde staat een tekening van een oog, gezien vanaf de zijkant. Aan de ene kant van het oog staat *observatie* en aan de andere kant *constatering*. Verder is die bladzijde gevuld met allerlei zinnen die soms horizontaal staan, maar ook vaak langs een zijkant van de bladzijde of ergens op een plekje dat blijkbaar nog vrij was. Hij slaat de bladzijden verder om en komt nog veel meer aantekeningen tegen in dezelfde stijl. Dan komt hij bij een bladzijde waarop niet meer staat dan: *Hoe creëer je een wonder? en: Alles is mogelijk*, waarna er nog veel lege bladzijden volgen. Onbewust haalt Roburt zijn schouders op bij deze chaotische notities, dan slaat hij het boekje dicht en stopt het weer in de tas. Thuis zal hij het bij beter licht nog weleens doornemen, misschien vindt hij dan een naam of telefoonnummer waarmee hij de eigenaar kan achterhalen.

Hij klemt de tas onder zijn snelbinders, stapt op en rijdt naar huis. Thuisgekomen bedenkt hij dat morgenvroeg de vuilnis wordt opgehaald. Hij zet zijn fiets weg en loopt met de groencontainer naar de straat. Daar komt hij de overbuurman tegen met wie hij ondanks het late tijdstip in gesprek raakt. Na een tijdje gaan ze allebei naar binnen.

Yvonne ligt al in bed en als hij de slaapkamer in komt, vraagt ze of de zee echt licht gaf. Hij wil antwoord geven, maar hoort dan aan haar ademhaling dat ze al slaapt.